

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai, 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

La Cooperació sap que ningú no pot donar "duros" a quatre pesetes i per aquest motiu no promet més que allò que està al seu abast el donar: justícia en totes les transaccions humanes

El mot d'ordre de tot Catalunya en els moments actuals ha d'ésser "Ajudar Euscadi"

Noves víctimes cooperatistes a la reraguarda

ELS ULTRAREVOLUCIONARIS

Vivim en plena eufòria revolucionària. En nom de la revolució es subverteixen les funcions i s'estimula la indisciplina, fins el punt que hom arriba a dubtar d'on parteixen les consignes i si és que realment existeix organització. Davant la immensa munió de paradoxes que es produeixen diàriament, els revolucionaris de bona fe han de sentir repugnància per determinats procediments que desmoralitzen les consciències i desacrediten la nostra capacitat creadora de realitzacions socials i transformadora de tot allò que sempre hem vingut criticant com a immoral i inhumà.

No som derrotistes, ans al contrari, ens agraïm les concrecions clares i assenyalat rutes definides en l'avenç social. Però de sempre hem propugnat per una revolució de procediments, emmarcats dins la raó i la justícia, estem facultats més que ningú per a criticar el que és criticable i exposar clarament les errades comeses per tal que hom posi cura en subsanar-les, car la seva tolerància entranya el perill més greu per a les vindicacions del proletariat, com seria haver de confessar la seva incapacitat per a resoldre els greus problemes de la revolució.

Ningú no dubtarà que el Decret de Collectivitzacions, malgrat les seves falles, representa un pas gegantí vers la socialització. No obstant, per egoisme i per incomprensió, l'esmentat Decret és burlat i àdhuc sabotejat, en molts dels casos pels mateixos que d'ell es beneficien. Estem presenciant com la idea de collectivització, que hauria d'ésser la introducció a la idea de socialització, és moltes vegades prostituïda, fomentant-se l'esperit egoista —d'un egoisme col·lectiu— d'aquells que trobaren en la collectivització un avantatge immediat que els situa en un pla semiburgès. L'empresa dona? Doncs a viure. Comenci la disbauxa en profit propi. I heus ací que, al costat del Comitè d'Empresa, amb la finalitat de subministrar queviures a la col·lectivitat que es considera emancipada, sorgeix el Comitè de Proveïments, compost de tres, cinc o més membres, que, tot figurant en la nòmina de salaris, com els altres, envaeixen funcions que haurien d'ésser reservades a un altre ram. L'ultrarevolucionarisme d'aquests companys ha trobat la forma de burlar el racionament imposat per la guerra i per la pròpia revolució, iniciant un desordre en perjudici de tota la societat revolucionària.

El ram d'alimentació, davant aquest assalt a les seves funcions, tindria dret a sortir pels seus furs i mirar pels seus interessos, però, dissortadament, tampoc no podria respondre de l'acusació que hom li fes de burlar també les disposicions sobre racionament, per quant els que a ell pertanyen, considerant que tenen la paella pel mànec, no hi manquen de res, puix es reserven per al seu consum particular les quantitats d'articles racionats que volen abans de procedir al seu repartiment. Són uns altres ultrarevolucionaris que no fan cap favor a la revolució.

En tant que tothom procura per ell, sembla que les organitzacions haurien d'ésser les primeres en vetllar per tal que aquests fets ultrarevolucionaris no es produïssin, mes, per des-

gràcia, tampoc no és així. Aquestes sembla que estan més interessades en mantenir l'esperit particular de prosselitisme, i la lluita per l'expansió de carnets fa que hom toleri aquestes anormalitats i àdhuc moltes vegades és la que dona lloc a què es produeixin. De centres de proveïments que podríem dir-ne clandestins, puix no estan legalitzats, hi existeixen tant escudats en les inicials d'una sindical com de l'altra, i de com proveeixen podríem parlar molt extensament...

Quan sentim parlar d'incontrolats, pensem si tots no contribuïm un xic amb la nostra passivitat a fomentar aquesta indisciplina, aquest estat morbós incubat a l'escalf d'una apreciació caòtica del que hauria d'ésser realment la revolució. Quantes faves grosses es couen sota aquesta tapadora de les nostres accions, tan individuals com col·lectives! Quants ultrarevolucionaris hi tenen el do de treure-les a temps!

En canvi, els que no passem de modestos revolucionaris, però revolucionaris metòdics i complidors de les lleis de la revolució, hem de veure les nostres entitats buides i hem de sofrir els rigors del racionament, agreujat per la malevolença dels de sempre i per l'eufòria ultrarevolucionària dels d'ara.

Ha pasado la barbarie

Otra vez la barbarie fascista ha volado sobre Barcelona, sembrando la desolación entre la población civil, alejada de la contienda. El instinto criminal de la horda civilizada se ha cebado en indefensas mujeres, en tiernos criaturas. Todo comentario huelga; no cabe sino el desprecio y la maldición.

Más de sesenta muertos y mayor número de heridos ha producido la intencionada hecatombe, quizá ofrendada en sacrificio al Dios de los Ejércitos por los cristianísimos secuaces de Franco. Ha sido ciertamente una hazaña muy digna de *pundonorosos* militares.

Nuevamente, como en la bárbara agresión producida en febrero por un buque pirata, entre las víctimas hemos de lamentar compañeros cooperadores y miembros de sus familias. El movimiento cooperatista nuevamente paga su tributo civil de sangre a la causa antifascista, como militarmente lo han venido haciendo muchos de sus afiliados.

Entre los compañeros desaparecidos para siempre por esta incursión de la horda hemos podido identificar los siguientes, de la antigua «Fraternidad»: Ramón Vila, María Payá, esposa de Antonio Marco e hijo Antonio y toda la familia del compañero Aguilar.

La Cooperación catalana siente como suyo el dolor de los camaradas supervivientes de las familias laceradas por la metralla fascista, expresándoles por mediación de nuestro portavoz su sentimiento, haciendo votos porque la lucha fratricida concluya cuanto antes con el triunfo de la Justicia y de la Razón que asiste a nuestra legalidad.

Que la tierra les sea leve!

L'èxode dels cooperadors bascs

Mireu-los. Entre les ombres de la nit, indiferents a la boira espessa que mulla com la pluja, treballen febrilment. Les feixugues peces de la maquinària desmuntada, aixecades per braços forçats acostumats a dominar el ferro, són carregades sobre els camions. Són els braus cooperadors d'Eibar, la vila industrial de Guipúscoa encaixonada en l'estreta vall de l'Ega que les orenetes travessen d'un cop d'ala. Els defensors de la vila contra l'escomesa facciosa han rebut l'ordre de replegar-se, per continuar defensant, pam a pam, la terra des de les muntanyes veïnes.

La jornada ha estat dura. Mentre els avions alemanys els tenien sota una pluja de ferro i foc, les unitats escollides de l'exèrcit italo-germànic, amb material de guerra abundant i moderníssim, els atacaven per tots costats: els eibaresos, però, els han plantat cara i, ben aviat, davant dels parapets improvisats s'ha aixecat una nova muralla formada pels cadàvers dels feixistes atacants.

En la fosca de la nit es veuen, de tant en tant, les llusors dels incendis mal apagats. Demà, a les primeres llums de l'alba, recomençarà l'atac ferotge que, complint-se la bestial amenaça de Mola, no resti d'Eibar més que un pilot de runes fumejants.

Cal evacuar la vila. Abans, però, els cooperadors d'Eibar volen salvar la seva cooperativa, la fàbrica magnífica que començà fent armes —la indústria del país— per transformar-se més tard en la fàbrica de màquines de cosir, la més important d'Espanya, i que no temia la competència de les marques estrangeres més afamades. Aquesta fàbrica representa per ells l'esforç de tota una generació i sintetitza la constància, l'amor al treball, la intel·ligència creadora del poble basc. Per això, a correu, treuen les seves màquines per a transportar-les a Bilbao i quan l'invasor estranger sigui rebutjat juntament amb els traïdors que els han cridat i, aixafades les hordes feixistes, reneixi la pau a Espanya, aixecaran altra vegada la fàbrica i continuaran la seva tasca.

Amb els llums apagats empenen els camions la ruta de Bilbao. Un sol home acompanya el xofer a cada cotxe, car els altres han de restar per barrar el pas a l'enemic. Silenciosament s'estrenyen les mans els que queden i els que se'n van, i l'emoció els fa un nus a la gola. Saben que no es tornaran a veure més tots ple-

gats, que molts d'ells cauran per no aixecar-se més trossets per la metralla facciosa.

Carretera amunt, es troben amb una altra comitiva de fugitius que els destorba el pas. Qui sou? D'on veniu?, els pregunten. Som cooperadors d'Azpeitia i Azcoitia que anem a Bilbao amb tot el que havem pogut salvar de les nostres cooperatives. Sense posar-se d'acord, uns i altres havien tingut el mateix pensament: salvar el que poguessin de les seves cooperatives. Els cooperadors socialistes d'Eibar i els cooperadors catòlics d'Azpeitia i Azcoitia segueixen junts el camí fins a Bilbao, creuant-se amb altres camions que es dirigeixen al front portant queviures i municions als combatents.

Abans d'entrar a la ciutat, troben els companys bilbaïns que els esperen i es deturen un moment. La tragèdia que plana sobre tots ells fa el diàleg curt i concís: —S'ha quedat allà l'Ignasi? —Va morir al front de Durango. —I Sebastià, on és? —Ha perdut un braç destroçat per la metralla; les seves dues filletes varen ésser assassinades per un avió estranger mentre jugaven davant del «caserío»; i un sanglot surt dels llavis del que parla. El seu interlocutor posant-li la mà a l'espatlla, li diu: Els bascos no ploren els seus morts, els venegen! —Poseu tot això en lloc segur, diu un acompanyant, nosaltres tornem al front. I pujant a una camioneta que retorna cap a Eibar, sense dir-se altres mots, aixequen el puny clos en senyal de comiat.

... .. Germans d'Euscadi, la vostra tragèdia és la tragèdia nostra i la dels cooperadors de tot el món que segueixen amb dolor el vostre calvari. No us adrecem paraules d'encoratjament perquè no les necessiteu. Tots estem convençuts que l'allau feixista quedarà desfeta davant de Bilbao, com hi quedaren el segle passat les escomeses dels absolutistes. La sang vessada en defensa de les vostres llars i de les vostres llibertats, fecondarà la vostra formosa terra. L'Arbre de Guernica rebotarà més fort que mai de les seves arrels immortals i dia vindrà en què, congregats al seu voltant els cooperadors de tots els pobles ibèrics i de l'estranger, hissarem als acords vibrants i solemnes del «Guernikako Arbola» les banderes d'Euscadi i de la Cooperació, per emprendre la restauració de les vostres cooperatives destruïdes pel vandalisme feixista. GORA EUSCADI!

JOAN VENTOSA I ROIG

Setmana d'ajut a Euscadi

Està a punt de cloure's la Setmana d'ajut a Euscadi. La iniciativa ha estat un encert, però el nostre ajut als germans que lluiten i sofreixen ha d'ésser permanent mentre duri la seva dissort. Ara i sempre, ajudem Euscadi!

SECCIO FEDERATIVA

Ecos de la setmana

El V^è Congrés de la Federació de Cooperatives de Catalunya, que en principi havia estat acordat de celebrar durant el mes de juny, degut a diverses circumstàncies que motivaren un endarreriment en la confecció de la Memòria-Balanc, ha estat fixat definitivament per als dies 16, 17 i 18 de juliol, segons anunciarem la setmana passada, per la qual data les entitats hauran tingut temps suficient per estudiar els diversos assumptes a tractar i nomenar delegats.

Durant l'apat de clausura del XXV Congrés de la Federació de Cooperatives de França, va ésser un honor per a la Federació Espanyola l'haver estat invitat pel Secretari de l'A. C. I., Mr. May, el de la nostra Federació Nacional, company Regino González, per tal que contés, en nom de l'organització internacional, el discurs del Delegat de la F. N. C. F. Aquesta atenció vers la representació d'un moviment tan modest com el nostre, prova, una vegada més, l'esperit democràtic que anima tota l'organització cooperatista.

Per tal de prendre part en un míting cooperatista organitzat pels companys cooperadors de Puigcerdà, varen desplaçar-se a aquella població diversos passats els membres de la Secció de Propaganda, Camps, Rovira i Mestre.

Continua sense clausurar l'assemblea de segon grau de la Unió de Cooperadors de Barcelona, en la qual es discuteix el Reglament Interior que ha de regular la marxa interna d'aquesta gran entitat. Ja van celebrades quatre sessions en extrem laborioses, restant els treballs molt adelantats. Indubtablement, una entitat que és la resultat de més de quaranta cooperatives fusionades, ha de procedir amb molt de tacte i mesura en tractar de coordinar els interessos comuns, i acoplar de la millor manera possible les característiques d'ordre intern de

Federació de Cooperatives de Catalunya

Extracte de l'Acta de la Reunió del Comitè Executiu de la Federació de Cooperatives de Catalunya celebrada el dia 19 de maig del 1937

A les set de la tarda i sota la presidència de Farré i amb assistència de Torrents, Pujol i Blanquer, queda oberta la sessió.

Es llegit un telegrama rebut, anunciant llur retorn, dels companys Farré i Ventura, que es troben a París, assistint a les sessions del Congrés de la Federació Nacional de Cooperatives de França.

Es dona compte d'una Ordre de la Conselleria d'Agricultura, creant a instàncies d'aquesta Federació un Comitè Català de Relacions Intercooperatives, calguent designar tres companys efectius i tres suplents per representar la Federació de Cooperatives de Catalunya. S'acorda esperar l'arribada dels companys Farré i Ventura, i en cas precis celebrar una reunió extraordinària.

El company Angel Casas, nomenat per representar aquest organisme al Comitè d'Ajut Permanent a Madrid i tots els fronts, ha comunicat haver pres ja possessió del seu càrrec.

Rovira exposa el resultat d'una visita efectuada a la Conselleria de Proveïments, amb una Comissió de la Cooperativa Central de Compres.

Es llegida la còpia d'una carta que ha adreçat a la Cooperativa Central de Compres, la Federació Comarcal d'Igualada, donant-se per assabentats i manifestant que es prestarà l'ajut necessari per a la realització de la proposta dels esmentats companys.

Es llegeix també una carta de la companya Chalmeta, notificant haver ja deixat l'hospital on ha tingut de romandre llarga temporada a causa d'un accident. Es fa constar la satisfacció d'aquest Comitè.

Blanquer exposa el resultat de les reunions a què ha assistit el Comitè Català pro Komsomol i del Comitè Central del S. R. I.

Torrents exposa el resultat de l'Assemblea de l'Editorial Coop. Popular, manifestant haver recanviat un càrrec dels que s'elegeren en la Federació de Cooperatives, i que cal designar. S'acorda fer-ho en la reunió vinent.

I després d'haver donat lectura a la correspondència de tràmit i no havent-hi altres assumptes a tractar, s'aixeca la sessió o dos quarts de nou de la vetlla.

El Secretari Accidental, Joan Torrents.

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

totes elles. Les impressions que tenim són optimistes i tot fa preveure que aquesta assemblea marcarà el punt de partida per a una encertada actuació de la Unió de Cooperadors de Barcelona.

Està a punt de finir la Setmana d'Ajut a Euscadi. Euscadi sofreix intensament i necessita el nostre ajut. Que no clogui la setmana sense que cada u de nosaltres hagi fet el que estigui al seu abast per tal d'ajudar aquells companys que senten tan d'aprop les urpes del feixisme.

Invitada a propagar l'ajut i protecció a la Creu Roja, benemèrita institució d'ajut que no compta amb ingressos oficials, la nostra Federació ha adquirit un nombre de segells i una quantitat de vistoses postals antifeixistes editades per aquesta institució, el preu de les quals és de deu cèntims i d'una pesseta la col·lecció de deu, i que es lliuraran a tots aquells que d'aquesta forma vulguin contribuir a ajudar en la seva humanitària obra a la Creu Roja Espanyola.

Plau-nos rememorar des d'ací l'Agrupació Femenina per l'ajut prestat durant la Diada pro Komsomol, organitzant algunes taules de recaptació i mobilitant les simpàtiques noies que li fou possible, davant la premura de temps amb que va ésser invitada. A totes les companyes que contribuïren a la Diada, així com a les que prenen part en la Setmana pro Euscadi, fem extensiu el nostre agraïment.

V.è Congrés de la Federació de Cooperatives de Catalunya

El V.è Congrés de la Federació de Cooperatives de Catalunya es celebrarà, durant els dies 16, 17 i 18 juliol, a Barcelona, al local de la Sucursal 21 de la «Unió de Cooperadors», carrer d'Urgell, 180, i en el qual serà tractat el següent

Ordre del dia

Dia 16, deu matí

Recepció de credencials.

Dia 16, quatre tarda

1. Dictamen de Ponència de Credencials
2. Constitució del Congrés.
3. Nomenament de Mesa de Discussió.
4. Discurs del President i delegats fraternals.
5. Nomenament de Ponències.

Dia 16, nit

6. Reunió de les Ponències.

Dia 17, nou matí

7. Discussió i aprovació de la Memòria i Balanc.
8. Dictamen de les Ponències. La Cooperació i la nova economia. Necessitat d'augmentar la cotització.

Dia 17, tres tarda

- Conclusions a elevar al Govern de la Generalitat.
9. Proposicions generals.

Dia 18, nou matí

10. Renovació de càrrecs.
11. Clausura del Congrés.

Ara més que mai es fa imprescindible que tota l'organització cooperatista catalana es vegi representada directament, no mancant-hi al Congrés cap cooperativa federada.

EL COMITE EXECUTIU

DESDE MI BALCON

ALAS NEGRAS

El amanecer —recogimiento de sutiles vaguedades— tiene la honda melancolía de lo incierto; el cielo parece perderse en un sueño infinito y la tierra siente despertar a la vida envuelta en brumas blancas. Cada estrella que nos huye, recuerda lo efímero de la humana ventura; cada velo que se rompe, ofrece una realidad desnuda. Y en todos los labios sensitivos se borra el sabor de miel.

El presagio continúa aferrado a mí como una hiena hambrienta; siento en el alma una extraña angustia; los nervios recogen vibraciones de caos. No sé qué horrible tragedia acerca su cuadriga de llamas a la ciudad inerte, mientras el sueño extiende sus brazos marfileños.

Súbitamente, una sombra mancha el espacio; la veo acercarse rápidamente y unas alas negras amenazan destrozarle. Cierro los ojos; cuando los abro la muerte cae en algunos hogares muy cerca de mi balcón. Oigo, estremecida de rabia y de dolor, gritos y sollozos.

Los pájaros de acero siguen lanzando su carga mortal; el fuego y el humo se funden en el lejano paseo. El odio que provoca la destrucción sonríe malignamente, alejándose de las ruinas, implacable acusación empapada de sangre.

El silencio subraya el epílogo de la ingente convulsión, un silencio negro y triste, que agranda más la importancia del bárbaro atentado de las águilas imperialistas convertidas en halcones.

El nuevo día vela unos cadáveres más. Y lloro sin lágrimas la infamia de unos hombres sin conciencia, mientras el sol acaricia mis cabellos revueltos por la desesperación como los de Niobe vencida.

PSIGUIS

Barcelona, 28 mayo 1937.

Desinfectant PINO TAL

Bidó de 200 Kg. Pts. 1'30
Llauna » 20 » » 1'70
» » 5 » » 2'—
» » 1 » » 3'—

Contra-Taques FULMIT

Perfumats - No s'inflama
FLASCÓ DE 100 grs. PTS. 1'—

Raticida FULMIT

Inofensiu a l'home i als animals domèstics
En pasta: Flascó de 100 grs. pts. 1'40
En pols: Capsa 25 paquets de 10 grs. pts. 10'80.

Venda exclusiva a Cooperatives, Sindicats i Col·lectivitats Agrícoles

RUPERTO BUSTO - CORNELLA

CONCEPTOS CLAROS

La Cooperación es altamente revolucionaria

El presente artículo fué remitido para su publicación al periódico "Solidaridad Obrera", en réplica a otro firmado por Camilo Boldú, titulado "Aclarando conceptos. La cooperación no es revolucionaria". Nuestra réplica no ha merecido la acogida que era lógico esperar por parte de aquella publicación, después de diez días de haber sido solicitada su inserción, y por ello, muy a pesar nuestro, nos vemos obligados a hacer esta aclaración antes de publicarlo en nuestro portavoz.

Recientemente, «Solidaridad Obrera» ha publicado un artículo firmado por Camilo Boldú, en el cual se niega rotundamente capacidad revolucionaria a la cooperación, si bien se le reconoce alguna virtud actuando en régimen capitalista.

He leído tentamente el escrito, y si, como supongo, está hecho con buena intención, es forzoso deducir que el autor no ha profundizado bastante sobre cooperación, pues de otra forma no asentaría conclusiones tan rotundas como negarle espíritu revolucionario, afirmar que es un órgano de competencia de la valorización de los productos, comparar a las cooperativas con los «trusts», etc.

Dejando a parte los sindicatos agrícolas y las cooperativas de producción y trabajo, de cuyas entidades algo habría de abonar a favor del articulista, me propongo tratar brevemente de la

cooperación de consumo, poderoso instrumento de reconstrucción revolucionaria, si precioso en manos de los trabajadores que viven dentro de una sociedad capitalista, imprescindible para los que se desenvuelven en un régimen que trata de revolucionar los métodos mantenidos por aquél, en ruta hacia la socialización.

Yo aceptaría en un socialista, en un compañero que aspira a la absorción estatal en toda la integridad económica, que tolerase o hasta incluso apoyase la cooperación, aunque sólo como vía de tránsito, como mal menor en medio de un brusco cambio social. Aceptaría en él también que la comparase con un trust capitalista, pues para él las enormes diferencias que existen entre ambos no son esenciales ante su concepción del régimen totalitario del Estado. El la consideraría como un medio eficaz para llegar al fin soñado por su apreciación política y nada más.

En un anarquista, en un compañero que exalta la ideología de la anarquía, no puedo aceptar, si de veras conoce las esencias y normas de la cooperación, que establezca la similitud esbozada ni menos que niegue capacidad revolucionaria a la asociación voluntaria de los consumidores para establecer el justo precio de las cosas.

Porque, entendiéndose bien, la cooperación es una asociación de libres voluntades, no sometida a ninguna tendencia política, que si actuando en régimen burgués establece una competencia al comercio privado, comercio de especulación, en un régimen social no puede tener competidor o rival, pues es ella, como la definían los primitivos cooperadores, «el comercio verídico».

Hay una afirmación gratuita en el citado artículo que pretende que la mayoría de las veces la cooperación se ha convertido en una agrupación capitalista más, en la cual los dirigentes acababan por ser los dueños. Aseveración es ésta que merecería probarse, pues hace dudar de la buena intención del articulista y pensar que responde a una finalidad tendenciosa y partidista, muy poco en armonía con la aclaración de conceptos.

Sobre todo, hay que juzgar las cosas con ecuanimidad. ¿Dónde está el capitalismo de la cooperación? ¿En qué cooperativa de consumo existen dueños del capital social y de la misma empresa? ¿Quién puede en ellas acreditar otros intereses que su particular ahorro? Habría que contestar categóricamente a estas preguntas para salir airoso en la anterior aseveración. El capital social de las cooperativas, quede bien entendido, no es ni tan sólo exclusivo de la masa social que lo creó; es patrimonio de la propia cooperación y por tanto de todos los que voluntariamente quieren sumarse al movimiento cooperatista.

¿En qué se parece, pues, una cooperativa a una empresa capitalista? ¿Quizá en que obtiene beneficios? Otra afirmación inexacta. La cooperativa no obtiene —ni puede obtener— beneficios de ninguna clase, pues en ella no existe materia de explotación. Su único objetivo es obtener el justo precio de las cosas, como ya he expuesto.

Precisamente en la cooperación es donde el factor capital se cinea más estrictamente a su natural función económica. El factor hombre, en ella, es el todo: en sus resoluciones, en su actuación, en sus relaciones. Los dirigentes salen y vuelven a la masa por determinación de la misma y no existe ninguna otra organización social que ejerza más escrupulosamente el control de los dirigentes y de su gestión como el movimiento cooperatista. Pero estos detalles, no se ven desde fuera. Hay que traspasar las puertas de la cooperación para convencerse de que las cooperativas no son comercios de competencia, sino centros de distribución que luchan contra la competencia —inmoralidad— y toda relajación del ser humano. Centros de distribución que, si los conociera a fondo el compañero articulista, vería que en nada desdican de los que él propone al final y que, de implantarse, cambiarían de nombre, pero en el fondo no serían sino cooperativas de distribución o consumo.

Mucho pudiéramos hablar de cooperación y razonar su valor revolucionario, pero entiendo que no me es lícito abusar de la deferencia concedida alargando demasiado estas líneas.

Comprendo, y es muy natural, que se impugnen las ideas, los métodos, los procedimientos, pero siempre con base sólida de argumentación. Si el movimiento cooperatista adolece de defectos, yo soy el primero en reconocerlo, y aunque no sea yo quien los exponga, tampoco trataré de encubrirlos, pero pretender negar a la cooperación una de sus más puras esencias, cual es su efectividad revolucionaria, es empresa absurda y por tanto no puede intentarse sino a base gratuita; documentalmente, jamás.

JULIO BLANQUER

Recordando un cuento

Uno de aquellos días en que por razones equis tuve que caer (y no en barrena como los Capronis de Mussolini) en la Ciudad del Betis, me encontraba haciendo tertulia con unos camaradas sevillanos en la saladrísima Alameda de Hércules.

La tertulia estaba influenciada por un ambiente bohemio-revolucionario. De aquí que en aquella inolvidable noche estival se discutiese y hablase de todo: arte, sociología, literatura, eran los temas que iban desgranándose entre sorbo y sorbo de olorosa manzanilla. Y cuando los temas se habían agotado hicieron su aparición los graciosos cuentos andaluces.

Uno de los compañeros allí reunidos, Diego García, revolucionario cien por cien, fusilado en los primeros días de la revolución por orden del general Bodega (léase Queipo de Llano), narró el siguiente cuento que muy bien podemos compararlo con mucho de lo que actualmente nos está sucediendo a los cándidos hijos de Iberia.

El llorado amigo nos contó el siguiente y gracioso cuento:

«En la feria de San Migué en Seviya, estaba un gitano que tenía puesto en venta un borriquito más viejo que Matusalén y con más esparavanes que un caballo loco.

A parte de estas «cualidades», tenía otra que era la de ser tuerto el animalito.

Esperando un comprador, se entretenía el gitano en acariciar al burro prodigándole, a la vez, cariñosas frases y encendidos elogios.

En éstas estaba, cuando se le acercó el ansiado comprador.

—¿Qué, se vende er burro?

—Dirá usted la joya, amigo —dijo el gitano.

—Gueno, joya u lo que sea.

—Joya de dosientos quilates, na más. Y que si no fuera por las necesidades que tengo en casa, no lo vendría ni por todo el oro que vale la Girarda.

Se pusieron de acuerdo en el precio del borrico y montando sobre él el comprador intentó marchar, no sin tropezar con todo lo que se encontraba ante su paso (culpa de la enorme nube que el paciente pollino tenía en el ojo derecho).

Cuando el confiado labriego se dió cuenta del defecto del animalito, se apeó de él marchando airadamente hacia el lugar donde el gitano se encontraba.

—¿Qué, no quiere seguirle el animalito? —le preguntó el calé.

—Lo que pasa es que soy yo el que no quiere seguir con el borrico.

—¿Pues, qué sucede?

—Que el burro tiene el defecto de ser tuerto.

—¡Arto ahí, amigo! El ser tuerto no es un defecto, es una desgracia.»

Hasta aquí el cuento. Y ahora, paciente lector, explicaré la relación que guarda lo narrado con lo que en los momentos actuales nos está sucediendo, y que podemos considerar como un defecto, sino como una verdadera desgracia, a la cual aún se la puede poner o aplicar el remedio.

La desgracia mayor que hemos podido tener los españoles, en plena revolución, es desconocer lo que es y significa la cooperación como ideal revolucionario y lo que ésta habría hecho de haber sido comprendida.

Cuando en momentos difíciles para todos el arado de la cooperación abría surcos en la dura tierra para que la semilla de la economía fructificara en provecho de los hijos del pueblo, de la nación en sí, los enemigos conscientes de la cooperación, los comerciantes inmorales, obstaculizaban la labor porque sabían lo que representaba la cooperación para sus intereses particulares. Tenían que combatirla porque veían en ella el arma formidable que había de abatir, aunque lentamente, al capital privado.

Eran nuestros enemigos, continuaban siéndolo los que ayer, hoy y siempre que se les permita comercian con las necesidades del pueblo. Son también nuestros enemigos inconscientes los que dejando al margen la cooperación permiten que campen a sus anchas los eternos chupópteros del pueblo, negociantes sin entrañas a los que un poder ignorado les permite hacer lo que en

época anterior a la revolución de julio no se les habría permitido.

Todos estamos sufriendo los egoísmos de los estraperlistas de la revolución de una forma tan exagerada que cualquier día el torrente incontenible del hambre llenará de obstáculos los caminos que debiendo estar libres de todo, se ven llenos de abrojos por no haber tenido una visión clara de lo que significa la cooperación como ideal revolucionario.

Si quien puede hacerlo se hubiera preocupado de lo últimamente señalado, se habrían dado las máximas facilidades para ir eliminando a los almacenistas y los intermediarios, cooperativizando todo lo que a artículos de consumo se refiere para evitar los monopolios e ir de cara a la creación de los almacenes generales de compras para que todos los artículos de consumo pasaran directamente del productor al consumidor. De esta forma se consumirían los productos a su justo precio y habríamos evitado ese injustificado gravamen que horroriza pensar las consecuencias funestas que cualquier día acarrearán al pueblo.

Nada, pues, hay que silenciar si queremos hacer obra revolucionaria. Pedid cuentas a los negociantes y veréis cómo se disculpa el almacenista con el productor, el tendero con el almacenista y así sucesivamente continuará un rosario de encanalladas disculpas que de no poner remedio a tan vergonzoso estado de cosas vamos a terminar como el rosario de la aurora: a farolazos (si es que los faroles nos permiten negociar con ellos).

De aquí que cuando vemos esas imponentes colas formadas por mujeres y niños, cuando presenciemos las manifestaciones de protesta por la injustificable subida de las subsistencias, nos rascamos la vacía mollera sin encontrar solución a tan grave problema, sin habernos enterado aún que la cooperación puede solucionar lo que tal vez alguien no tiene interés en que se solucione. Lo que demuestra, paragonándolo con lo del burro del cuento, que la vaciedad, la incompreensión y la incapacidad o conveniencia no son un defecto en el hombre, sino una desgracia mayúscula.

PASCUAL CARNIAGO

INSTANTANIA

Una estació de tren, un riu, un poble qualsevol en qualsevol indret de Catalunya. El poble és com tots els pobles, quiet, adormit sota el cloquer de l'església —avui enrunada— i que s'alçava gallardament i majestuosa damunt de les cases aplegadas al seu entorn.

Part de baix del poble, hi ha el riu, les aigües del qual llisquen suauement, avall, avall, on han d'alimentar les fàbriques de teixits i filats que arraulides a la seva vora —talment infants al pit fort i ubèrrim de la mare—, xuclen del seu caudal, la força necessària que ha de convertir les paques de bast cotó i del lli test, en roba fina que amorosament —mans d'estimada— ha de cobrir els cossos móbils de dones belles. Les aigües arissades i una mica tèrboles, fruit d'algun remolí de més amunt, va fent la seva via dolçament i quieta, seguint el camí que d'altres aigües amb constància i pacientment obren entre les dues muntanyes veïnes.

A la vora del riu, pescadors de canya procuren treure, valent-se de l'engany, un cuc penjat a la punta de l'ham cuetejant com llengua de serp, de l'aigua arissada i tèrbola.

Un espia-dimonis —cos de vellut i ales de plata— passa brunzent i una oreneta o falzot descriu cercles, més o menys amplis, segons sigui la volada empresa pel mosquit perseguit. Els lliris blaus, florits arran de l'aigua, donen a les marges del riu una bellesa inusitada.

Part esquerra del riu, hi ha l'estació del tren; del tren, cavalls moderns que en un obrir i tancar d'ulls porten de les terres més llunyanes gent i més gent, vers un paratge totalment diferent del en què fins llavors havien viscut, i si no que ho diguin aquesta gent part de fora de l'estació, els quals, a jutjar per la seva aparença, deuen ésser refugiats de guerra, vinguts possiblement de les terres caloroses del sud d'Espanya i que han estat foragitats de les seves

Filosofies d'estar per casa

He tingut un èxit periodístic!

Tal com ho senten; he tingut un èxit periodístic, un èxit dels que fan època, un èxit espantarrant, despampanant. I si suara no m'atruquen un monument, serà ben bé perquè a la terra no hi ha justícia ni res que s'hi assembli. Quin honor per la família veure'm estatuat! Ara que, com que ni déu em coneix, tindrè d'anar cada dos per tres al peu del monument i dir als vianants: —Veieu aquest d'aquí dalt? Doncs, sóc jo! I si no us ho creieu, pugeu aquí dalt!

Que com ha estat això? Doncs és molt clar. Vosaltres recordeu el meu article publicat a ACCIO COOPERATISTA del dia 16 d'abril, on criticava l'afany dels barbers de Barcelona d'apujar els preus de la presa de pèl? Doncs bé, aquests obrers, emancipats del jou patronal, després d'haver llegit el meu article han acordat apujar res menys que el doble aquest humanitari servei. D'ara endavant, la presa de pèl val la friolera de 3 pessetes els dies feiners i 3'50 els dissabtes.

Com ja veieu, l'èxit assolit pel meu article salta a la vista, i el meu dret a ésser estatuat el tinc ben guanyat.

Ara que amb èxits com aquest tots els obrers de Barcelona tindran de prendre el mateix acord que jo he pres, en una reunió general celebrada amb mi mateix, ixó és, deixar-me els cabells a la «garçon», i així, a la vegada que faré molt de goig, doncs semblaré un filòsof grec ressuscitat, faré l'experiment de veure si és veritat que els cabells donen tanta força com diuen, això si no surt cap nova Dalila que em prengui el pèl com al Sanson de l'òpera.

Jo recordeu que fa uns quants anys que els barbers demanaren un augment de jornal dels seus burgesos i la cosa s'arranjà amb un augment molt crescut dels serveis. Era llavors president del Sindicat un bon amic meu, i l'home, amb la natural satisfacció, em donà compte de la victòria assolida.

—Voleu dir —li vaig dir jo— que heu guanyat la vaga? Parlem-ne.

—Quantes barberies han tancat?

—Total, unes quaranta —contestà.

—I quants oficials barbers companys vostres han quedat sense feina?

—Uns dos-cents, aproximadament.

—Doncs, llavors, amic meu, dispensa que jo et digui que heu perdut la vaga, i que per aquest camí dintre de poc aquests dos-cents es convertiran en tres-cents o més.

No sé si el vauig convèncer; el que sí sé és que ell, aquell amic, ja fa uns anys que no fa de barber.

Hem de dir amb tota claretat als companys del ram del pèl i repèl que en fan un gra massa amb els seus continus augments, i que valdria la pena que meditessin que si tots els rams i tots els oficis fessin com ells, ni amb un augment del cent per cent en els jornals en tindrien prou, i sobretot, que si això succeís, tindrien de tornar a augmentar la presa de pèl, doncs els augments de jornals són un cercle viciós. Sobretot com, en el cas dels barbers, que estem segurs que si no es treuen ni el jornal que guanyaven abans és degut a la forma com s'han organitzat.

Res no ho demostra més clar que és així, com el fet que arreu de Catalunya, fins en els poblets tocant a Barcelona, es continuen cobrant preus que no arriben ni a la meitat dels que aquí es cobren i els obrers es guanyen millor la vida.

I que consti que no ho diem per ésser contraris al collectivisme, doncs nosaltres, els cooperatistes, ho som de soca i arrel, i és per això que ens dol el fracàs a què s'ha llançat el ram barberil. Doncs de seguir per aquest camí tothom demanarà que es torni al sistema patronal.

No compreneu, amics, el problema que plantegeu als obrers germans vostres?

Si tinguéssiu orelles i escoltéssiu les converses i les crítiques de què us fan objecte els vostres germans de treball, comprendríeu la raó que tinc per a dir-vos que en feu un gra massa, i que aviat ens mirarem els barbers com a uns estira-cordetes.

Si això succeís al Marroc, el cas tindria una fàcil solució; seguir l'exemple que seguí un moro amic meu.

Aquest moro tingué la idea de casar-se amb dues dones, una de molt més jove que ell i l'altra molt més vella, i, naturalment, totes dues volien que fes parella amb la seva edat, i així la jove, encara no li veia un cabell blanc ja li arrencava, per tal que no aparentés ésser més vell que ella, i la vella, per tal que no semblés més jove que ella, li arrencava tots els cabells negres. I així, entre l'una i l'altra, li deixaren el cap tan pelat com una bola de billar, amb molt sentiment del seu barber, que ja no hi tingué res a fer mai més.

En aquells temps que els barbers cobraven un ralet per tallar els cabells, aquest procediment de tallar cabells pot ésser que resultés un xic car, però avui, avui serien molts els homes que l'adoptarien convençuts de fer-hi encara negoci, ja que mantenir avui un barber costa més que mantenir un dona per golafre que sigui.

Que consti que no cobro res de propagar l'invent del moro amic.

Per acabar aquesta presa de pèl, dic aquest article, tinc de fer avinent, i això ho dic als que ja m'han anunciat la tramesa de felicitacions pel meu èxit periodístic assolit, i a tots els meus pocs llegidors, que a la porta de casa hi he posat un lletreret, recordança d'aquell temps del senyor Esteve, que diu: «No se admiren felicitacions», en castellà i tot, perquè fa més patxoca. Tan cert com que em dic

MARIA ROSA FARRÉ

EOL

**SINDICAT AGRICOLA
CELLER COOPERATIU**
de

B R A F I M

Major, 50 (Província de Tarragona)

Les cooperatives que compren en el nostre CELLER COOPERATIU faciliten als seus socis els millors vins amb la màxima economia. ● Demaneu mostres i preus

Esencias supersolubles "MELITO" para la elaboración de aguas de colonia, quinas, brillantinas y perfumes de flores. Lociones y extractos.

Oficinas: Pablo Iglesias, 61 - Telf. 21898
Apartado 504 - BARCELONA

J. SUMMERS-AREVALO

Esencias purificadas de frutas. Especialidad DUROMA DE LIMON 444 para gaseosas y jarabes.

CONYAC SOREL

Adaptat al paladar dels cooperadors des de 1875

SUC. DE MOREL FARRERAS - - - - BARCELONA

REFLEXIONS D'UN JOVE COOPERATISTA

La joventut de les cooperatives ha de formar en els nuclis de la Unió de Joventuts Cooperatistes de Catalunya

A darrers de l'any 1934 i primers del 1935 s'iniciava a Catalunya el moviment de Joventuts Cooperatistes. El jovent d'algunes de les nostres entitats es donava compte al caliu dels esdeveniments socials que es succeïen a Espanya, del paper importantíssim de la cooperació, com factor anticapitalista, com a escola pràctica d'economia i com a base edificadora d'un nou ordre de coses que no tingués res de comú amb el règim de propietat privada.

El 14 de juny del 1935 apareixia a les pàgines d'Acció Cooperatista el primer manifest que els joves d'una de les Seccions constituïdes donaven a la llum pública. Els objectius i la intenció de les Joventuts foren a continuació plasmades, per una sèrie de joves, en diversos treballs que foren publicats en la mateixa Acció Cooperatista. Lentament dit moviment prenia peu, s'arrelava i nous nuclis venien a engruixir els ja existents.

Han passat ja dos anys d'aquests primers temps i les convulsions socials del nostre país en lloc de minvar s'han accentuat. Del juny del 1935 al juliol del 1936 es passà per una sèrie d'etapes graonades que culminaren en la data històrica del dia 19. Aquesta data significava, per moltes raons i conceptes, una fita i un punt de partida, és la línia divisòria entre un passat que no ha de retornar i un esdevenidor que ha d'ésser, que té d'ésser, curull de belles esperances per a la classe treballadora. Podem, doncs, en parlar de les nostres coses, de la cooperació, servir-nos d'aquesta línia divisòria i dir: en anterioritat al 19 de juliol del 1936 i després del 19 de juliol del 1936.

En parlar avui en aquest treball de les Joventuts Cooperatistes em proposo examinar l'etapa d'aquest moviment amb anterioritat a la data top i les conseqüències que pot haver tingut, que ha tingut per al moviment cooperatiu, el no haver-li prestat tota la importància que es mereixia.

La constitució de les Joventuts Cooperatistes fou presa en els medis cooperatius amb reserva, per incomprensió o per voler veure en dita organització el que en realitat no hi havia; no tan sols no s'hi prestà l'atenció que degudament es mereixia, sinó que, en algunes de les entitats on estaven constituïdes, se'ls feia la vida impossible i en altres es sabotjava la seva constitució. No es sabé comprendre el rol històric que una joventut potent, capaç i disciplinada, podia complir dins del marc cooperatiu i fora d'ell quan les circumstàncies s'haguessin presentat —i es presentaren—. Els cooperatistes, en tant que cooperatistes, vivien massa allunyats de la realitat de les lluites socials, es creïen que aquestes no tenien contactes comuns amb la vida cooperatista i procuraven que el seu moviment passés com una cosa independent i neutra. El moviment juvenil, sigui per no estar lligat als vincles econòmics de la cooperació, o per tenir una visió més amb consonància amb la trajectòria social que seguia el nostre poble —els fets han demostrat que era això darrer— intentava reivindicar el moviment cooperatiu com una de les branques de la lluita de classes i dirigia els seus atacs contra els enemics de la classe treballadora.

El nostre llenguatge espantava als cooperadors adults que s'havien passat tota la seva vida treballant i pensant amb la solidesa de les parets de l'obra que bastien i que temien que amb les nostres intemperances de «joves» no els tiréssim tot a rodar. Per això ens miraven de reüll, per això estàvem sabotejats, se'ns feia la vida impossible i no se'ns donava importància. No comprenien que la lluita que teníem plantejada al nostre país era de vida o de mort per a la classe treballadora i per les seves institucions i que nosaltres en cas d'un desenllaç desfavorable als obrers no hauríem estat una excepció en l'obra destructiva dels nostres adversaris.

Però els fets són tossuts, digué un geni revolucionari, i els fets ens han demostrat que d'haver fet més cas de nosaltres i d'allò que predicàvem, segurament que la corba del diagrama que assenyalava l'ascens del nostre moviment hauria seguit una línia més vertical. Perquè tenim de preguntar-nos: Creieu vosaltres que si haguéssim disposat d'un moviment juvenil, compost pels joves dels diferents matisos de la cooperació, potent, disciplinat, els atropells de què aquesta ha estat víctima haurien estat possibles? I no creieu també que, si la nostra acció hagués tingut una trajectòria més en consonància amb els nostres postulats de lluita anticapitalista, en l'actualitat no se'ns hauria considerat en un grau superior del que s'ha fet? Nosaltres així ho creiem i lamentem que en

el seu temps els cooperadors no se'n donessin compte.

Però encara hi som a temps. El moviment juvenil cooperatista, malgrat l'eufòria política d'aquests darrers temps, no solament ha mantingut els quadres creats, sinó que noves i potents Seccions s'han constituït novament. Cal, però, augmentar i incrementar la creació de noves Seccions de Joventut i en aquesta tasca han d'ajudar-nos totes les organitzacions cooperatives siguin del matís que siguin. Han d'ajudar-nos tots els cooperadors que creguin en l'eficàcia de l'acció de la joventut dins del moviment cooperatiu, i és necessari que ho compreguin i ho creguin tots. En els deu mesos que portem transcorreguts de la data històrica s'han produït experiències allisonadores per a tots. Havem vist una sèrie d'assajos econòmics, alguns d'ells ja fracassats i d'altres que fracassaran inevitablement. I a la inversa, en els llocs on s'ha donat a la cooperació la importància que aquesta es mereix, havem pogut constatar com l'èxit els ha acompanyat, afirmant sòlidament les bases de justícia d'una nova economia.

Estem segurs que la cooperació a la fi triomfarà plenament, però cal que no ens refiem solament del nostre triomf seient-nos a la porta de casa per veure passar el cadàver del nostre enemic. El que tenim de fer és precipitar la seva mort, i convé també que quan arribi l'hora de rectificar amb fets positius els fracassos dels altres, estiguem suficientment preparats per reeixir plenament.

Cal, doncs, crear nous elements capaços de dirigir les nostres institucions, i és clar, aquests forçosament tenen de sortir de les noves promocions, dels quadres que haurà format la Unió de Joventuts Cooperatistes de Catalunya.

A organitzar-se, doncs, joventut, a protegir-nos vosaltres, cooperadors adults; cal ajudar-nos en la tasca empresa; la salut de la cooperació ho exigeix a fi d'assegurar-li una llarga vida.

ANDREU CORTINES

El Decret de sindicació obligatòria dels conreadors de la terra i l'experiència cooperativa

Pel Dr. GEORGES FAUQUET

Ex-Cap del Servei de Cooperació de l'Oficina Internacional del Treball, de Ginebra

Orígens populars de les institucions cooperatives

Es molt difícil de distingir dues grans categories de cooperatives.

Primera.—Cooperatives dels medis urbans i industrials.

Segona.—Cooperatives dels medis rurals i agrícoles.

Aquesta classificació en dos grans grups no està mancada de defectes, però té, entre altres avantatges, el de referir els diferents tipus de cooperatives a llurs orígens.

Les cooperatives del medi urbà i industrial nasqueren i s'han desenrotllat des del darrer terç del segle XVIII a la Gran Bretanya i després als altres països i regions industrials. Els obrers i artesans, afectats en llurs condicions de treball i de vida per la revolució industrial, constituïren, per una banda, cooperatives obreres de producció i cooperatives de proveïment artisanal i per altra banda, cooperatives de consum i cooperatives d'estatge. Generalment s'assenyala com a inici de la Cooperació als medis obrers industrials, la fundació en 1844, de la Cooperativa dels «Equitables Pionniers», de Rochdale. D'aquesta manera s'esborren més de vuitanta anys de la història de les institucions cooperatives, temps durant el qual nasqueren a Anglaterra i a Escòcia nombroses cooperatives algunes de les quals han sobreviscut fins els nostres dies i han pogut celebrar ja llur centenari.

La cooperativa més antiga sobre la qual es tenen dades certes, fou fundada en 1761, a Fenwick (Escòcia), per obrers teixidors a domicili. Aquests obrers s'havien associat per a comprar en comú les pintes y altres accessoris de llur ofici; al cap d'uns quants anys, en 1769, decidiren comprar en comú articles d'alimentació.

El mèrit dels cooperadors de Rochdale és l'haver codificat, en certa manera, en els estatuts que es van donar, les millors ensenyances de l'experiència acumulada pels cooperadors que els van precedir i d'haver conduït llurs afers amb un gran sentit pràctic. El seu èxit ha fet de la seva societat el model seguit a tots els països per les cooperatives de consum.

Les cooperatives dels medis rurals i agrícoles, tenen un doble origen. Les unes es relliguen, a través d'una llarga evolució, al llunyà passat de les comunitats rurals. Les altres, que deuen enterament llur origen a les condicions modernes de l'agricultura, s'han desenrotllat principalment d'ençà que les economies camperoles s'han

trobat progressivament sota la dependència de l'economia comercial, sigui per a llurs necessitats de crèdit, sigui per a llurs necessitats de proveïment en adobs, llavors, eines, etc., sigui per a la venda de llurs productes en mercats propers o llunyans.

Ben sovint s'ha atribuït, i es persisteix encara a fer-ho, la invenció de les institucions cooperatives, a Anglaterra, a Robert Owen; a França, a Fourier. És indubtable que les idees de l'un i de l'altre han tingut una influència important en allò que hom podria anomenar la vocació cooperativa de certs deïxebles seus. Però la institució cooperativa no ha esperat per a néixer la influència d'aquests grans utopistes. Ha aparegut abans que ells, filla de la necessitat, com una invenció popular. Les seves regles de funcionament han estat precisades lentament en el curs d'una llarga sèrie d'assajos. Són precisament els fruits d'aquesta llarga experiència popular que hom pot trobar a les disposicions essencials del Decret i del Reglament que constitueixen el nou estatut de la Cooperació Agrícola a Catalunya.

Cooperatives i Sindicats Agrícoles

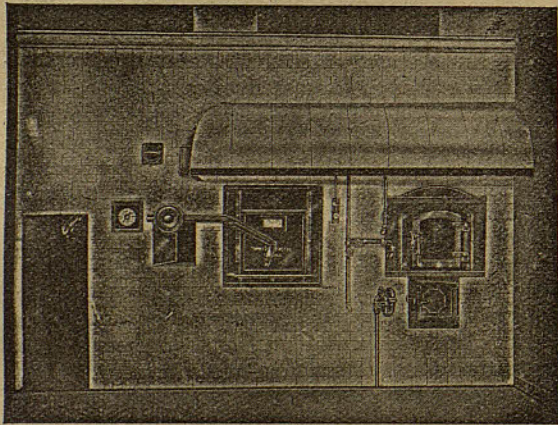
Per a començar una primera remarca de pura terminologia: la legislació espanyola i la legislació catalana, utilitzen indistintament els termes de cooperativa i de sindicat agrícola. Aquesta terminologia pot donar lloc a alguna confusió. Per altra banda pot donar lloc a pensar que hi ha alguna diferència essencial entre una cooperativa agrícola i un sindicat agrícola o, d'altra part, que hi ha identitat de naturalesa i de funcions entre un sindicat agrícola i un sindicat obrer.

He d'afegir immediatament que si aquesta terminologia és defectuosa, la culpa recau a la llei francesa del 1884 sobre els sindicats professionals. L'objecte d'aquesta llei era el d'atorgar la llibertat d'organització als sindicats obrers i correlativament, als sindicats patronals de la indústria i del comerç. Però, a conseqüència d'una esmena adoptada sense discussió pel Senat, la llei fou estesa a l'agricultura. D'aquesta manera en resultaren, de fet, conseqüències que el legislador no havia pas previst. Era l'època en què la utilització dels adobs es generalitzava de dia en dia. A manca d'una bona legislació sobre la Cooperació, els agricultors trobaren en la llei de sindicats, una forma jurídica còmoda per a organitzar cooperativament llurs compres i protegir-se així contra els preus excessius i els fraus dels comerciants d'adobs. Els sindicats agrícoles funcionant en realitat com a veritables cooperatives de proveïment, es multiplicaren. Llur èxit fou tan gran que, en diversos països es crearen igualment cooperatives agrícoles a les quals, per una mena de contagi de l'exemple francès, es donà el nom de sindicats.

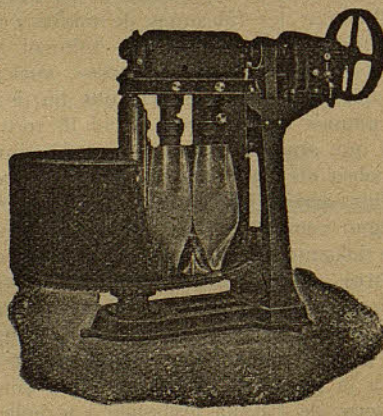
Per les condicions que han provocat llur naixement, pel medi en el qual es desenrotllen, totes les associacions populars, cooperatives o sindicats, corresponen a un mateix esforç de defensa i d'emancipació. Però les cooperatives, sigui quina sigui llur denominació, es distingeixen de les altres formes d'associació popular per un caràcter essencial; elles tracten de realitzar llur objectiu per mitjà d'una activitat econòmica organitzada pels propis socis. La cooperativa existeix quan l'associació es dobla d'una empresa els socis de la qual esperen la satisfacció de llurs necessitats alhora que n'accepten els riscos. Aquest és el cas de la majoria de sindicats agrícoles i per tant els designaré amb el nom de cooperatives en el curs de la meua conferència.

(Continuarà)

Hornos y Máquinas Modernas

Hornos modernos con o sin hornillo (escopeta) y de una o dos soleras fijas.

Amasaderas «Hispania» para Panaderías 60-125-200-300-500 kgs. cabida harina

PIDAN INFORMES A

Cooperativa La Saltense - Salt

Cooperativa La Previsora - Sant Celoni

que poseen una instalación completa de Hornos y Máquinas instalados estos últimos meses, por la casa

TOMAS, SOLÉS & C. S. en C.

GERONA

TALLERES Y DESPACHO:

Calle Barcelona, 59 - Apartado 28 - Teléfono 242

UNIO DE COOPERADORS DE BARCELONA

CONVOCATORIA

El Consell Directiu de la Unió de Cooperadors de Barcelona convida tots els companys delegats nomenats en les assemblees de primer grau, a la de segon grau, que ha de tenir lloc el proper dia 6 de juny, a les nou trenta del matí, de primera convocatòria, i mitja hora més tard de segona convocatòria, en el saló d'actes de la Sucursal número 11, Olzinelles, 31 (Sants), amb el següent

ORDRE DEL DIA

- 1.ª Nomenament de mesa de discussió.
- 2.ª Lectura i aprovació de l'Avant-Projecte de Reglaments Interiors, Obres Socials i esmenes presentades, les quals seran discutides.

La laboriositat d'aquest ordre del dia, fa preveure que haurà d'ésser suspesa la sessió de l'assemblea a dos quarts de dues de la tarda i reanudar-la a les quatre hores de la mateixa tarda fins el seu exhauriment.

Barcelona, maig 1937.—El President, R. Baille.—El Secretari, E. Ferrer.